

voksende Tynge. For de materielle Værdier, der var gaaet tabt, havde man fundet Erstatning i et rigere aandeligt Liv, en forædlet Livsførelse; og under Bestræbelserne for at trodse Tidsaanden og vedblivende hævde sig som Samfundets bærende Magt havde man skabt et Sammenhold, en Fællesskabsfølelse, der gjorde glad og stærk.

Da Pastor Blomberg havde sluttet sit Foredrag og der igen var sunget et Par Sange, traadte Festens Leder, en yngre, smilende Bonde, frem for at meddele, at der nu vilde blive en halv Times Pavse, hvorefter Højskoleforstander Broager vilde tale.

Forsamlingen spredtes langsomt over Pladsen, og de, som havde maattet staa op under Foredraget, slog sig ned i Græsset, hvorefter Mellemmadspakkerne og Mælkeflaskerne kom frem.

Inger og hendes Veninder havde rejst sig for at gaa ned til de andre; men Per kom nu med det Forslag, at de skulde benytte Ventetiden til at se sig lidt om i den smukke Skov. Frøknerne Clausen viste sig straks villige. Inger derimod tøvede med Svaret. Hun skottede ned til Pladsen foran Talerstolen med et tvivlraadigt Blik, der dog ikke, som Per troede, galdt Hofjægermesterinden, men Moderen. Inger slægtede ogsaa i den Henseende sin Moder og dennes Provins-Patricierfamilje paa, at hun var meget nøjeregnende med Overholdelse af Formen. Men den ældste Clausen,